

Utrop

Debatt

Kan jeg få snakke med staten?

[21.02.07 10:51]

Barnekonvensjonen sier klart og tydelig at Staten skal sikre at barn ikke skal skilles fra foreldrene mot deres vilje, unntatt når dette er nødvendig med hensyn til barnets beste. Barnekonvensjonen veier ikke tungt nok i dagens utlendingslov og utlendingsforvaltning.

Ingjerd Hansen, rådgiver Organisasjon Mot Offentlig Diskriminering (OMOD)

Året var 1977, Lillebror Per var 5 år og bodde trygt i en liten sørlandsby. Lillebror Per hadde en lekeplass som han var veldig glad i. En dag fikk Lillebror Per vite at kommunen skulle ta fra ham lekeplassen.

Lillebror Per visste ikke så mye om kommunen, men han visste mye om lekeplassen sin, og den var han glad i. Han var derfor svært lei seg over tanken på at den kunne bli borte, og kunne ikke forstå at kommunen kunne gjøre dette mot ham. Sammen med et par gode kompisar la han derfor en plan. De møttes en tidlig morgen utenfor huset til Lillebror Per, og sammen satte de kursen mot byens rådhus, kommunen sitt hus.

Vel fremme åpnet Lillebror Per den tunge døren, gikk bort til skranken og sa med så myndig stemme han kunne (med sine to trofaste fotsoldater trygt bak seg): Kan jeg få snakke med kommunen? 30 år etter sitter det en 5 år gammel gutt i en by på Østlandet. Han vet ikke så mye om Staten, men han vet mye om pappaen sin, og ham er han svært glad i. Han er svært lei seg for at pappa er borte, og skjønner ikke at staten kan gjøre dette mot ham. Pappa er utvist fra Norge.

Pappa oppholdt seg en periode ulovlig i Norge. Ikke slik at han skjulte seg for staten. Han kom som asylsøker, fikk skattekort og jobb, men fikk avslag på asylsøknaden. Han ble gift med mamma og de fikk gutten sin, men fordi pappa hadde vært en periode ulovlig i Norge ble han likevel utvist for alltid. Staten sa at gutten og mammaen hans kunne bo sammen med pappa i hans hjemland. Problemet er bare at gutten er syk. Pappa har vært utvist i 4 år nå, og gutten har besøkt pappaen sin 2 ganger i løpet av denne tiden. Begge gangene har han havnet på sykehus, og fått behandling på sykehus også etter at han kom hjem til Norge. Sist gang måtte mamma derfor reise og besøke pappa alene, hun torde ikke ta med gutten sin.

I Nord-Norge, i en liten bygd, sitter en jente som ikke har sett pappaen sin på lenge. Han ble lovlig gift med mamma, han hadde lovlig opphold da hun ble gravid, men ble utvist for 2 år fordi han en kort periode i forbindelse med en asylsøknad hadde oppholdt seg i Norge uten tillatelse. Han har nå vært ute av Norge i 2 år, og kan søke om å komme tilbake. Problemet er bare at pappa skylder staten penger i forbindelse med at politiet måtte hjelpe med uttransport (noe de må siden Norge er en del av Schengensamarbeidet). Dette er penger den lille familien ikke har, og før pengene er betalt kan pappa ikke komme tilbake. Det er snakk om 10.000 kroner som gjenstår, men for enkelte i Norge er det en stor sum, i alle fall når mamma ikke kan jobbe turnus fordi pappa ikke er der til å passe jenta si. En utvisning på 2 år kan lett bli 4 år: Ett år ekstra for å betale ned resten av pengene som gjenstår, og så ett års saksbehandling i UDI. I mellomtiden vokser jenta opp uten pappaen sin.

Slik kan vi fortsette. Mens barneministeren snakker om hvor viktig pappa er og utvider pappaperm, så strammer inkluderingsministeren grepet om utvisningspolitikken for pappaer. Mens justisministeren snakker varmt om at man må tilrettelegge fengslene for besøk slik at barn ikke blir uskyldige ofre for foreldres feilgrep, så sørger inkluderingsministeren for at gutten og jenta ikke får se pappa overhodet. Mens barneministeren snakker om at barn må få mer samvær med far etter skilsmisse, så sier inkluderingsministeren at selv om mamma og pappa er gift så kan dere dessverre ikke ha samvær med pappa. I en tid hvor vi er bekymret for om karrieremenn og -kvinner ser nok til barna sine (de som ofte kommer hjem hver kveld), ser vi det som en selvfølge at disse barna ikke skal få se pappa overhodet.

Barnekonvensjonen sier klart og tydelig at Staten skal sikre at barn ikke skal skilles fra foreldrene mot deres vilje, unntatt når dette er nødvendig med hensyn til barnets beste. Barnekonvensjonen veier ikke tungt nok i dagens utlendingslov og utlendingsforvaltning.

Staten har ikke vært interessert på å utarbeide statistikk i Norge på hvor mange barn som er rammet av utvisningspolitikken. Derfor vet vi ikke hvor mange det gjelder, men vi vet at 1274 personer fikk utvisningsvedtak i 2005. Noen av disse har barn. Vi har ingen kunnskap om hvordan utvisning virker inn på barna – dette finnes det ingen undersøkelser på. OMOD vet, av de familiene vi har møtt, at dette rammer hardt. Vi vet at deres mødre kjemper med depresjon, samfunnets stigma over å være gift med en ”utvist utlending”, samtidig som de skal holde motet oppe hos sine barn. Vi vet at fedre sliter med savn og depresjoner. Men viktigst: Vi vet at barn har det vondt. Vi vet at barna opplever et stort savn. Vi vet om barn som gråter og er redde for hva som skjer med pappa.

Vi får en ny utlendingslov snart. Behandlingen av utlendingsloven er utsatt nok en gang, og regjeringen har nå en unik mulighet til å styrke rettigheten til disse barna.

Kjære Staten: Bruk denne muligheten.

Lillebror Per fikk beholde lekeplassen sin.

<http://www.utrop.no/art.html?artid=12185&catid=9>

Close